
ПИСМО ИЗ ИСТАНБУЛА

Mr. Robert Cincaid
British Embassy
Dunum, Etrascia 133, Tolstoy str.

Драги Боб,

Готово да није било потребе да читам твоје последње писмо. Толико је крцато глупостима да сам га с муком подигао са писаћег стола. Еманације идиотизма шириле су се из коверте стотинама метара уокло. Пре него што сам га отворио да се уверим у оно што сам већ слутио упитих се: зашто не узме пиштољ (увек стоји спреман у једној фиоци) и зашто не испали метак у слепоочницу. Без претеривања. Забраздио си до те мере да те само смрт може вратити на прави пут. Ја разумем да си се нашао у језивој средини; пре неки дан ми је свраћао Т. Е. Рифкин – твој претходник у Дунуму – и испричао ми понешто о тој уклетој земљи. Колико сам могао видети (задржао се кратко) и он је прилично шенуо, али бар се није женио нити су га силовали. Ти, изгледа, ниси могао да се обуздаш.

Шта је, до ђавола, та Етрасција? Почине да ме копка. После неколико чашица, Рифкин је почео да се понаша и да говори као ти.